Olen muutaman kerran joutunut miettimään näinkin yksinkertaista kysymystä. Ongelma on siinä, että kysymyksestä on tehty hirveän monimuotoinen ja tulkinnan kirjo niin leveä, ettei nykypäivänä uskalla asiasta edes keskustella, ettei saa sitä pahaa rasimin leimaa niskaansa. Fiksut ja oppineet opettavat, että jokainen ihminen on kohdattava tasa-arvoisena yksilönä väristä, sukupuolesta ja kotimaastaan riippumatta. Aamen! Suuri yleisö hurraa ja moraalimme kasaantuu noiden hurraa-huutojen säestäessä. Myönnän itsekin painivani ajoittain tuon ajatusmallin ja järjen välillä. Voisin sanoa että haluaisin liputtaa noiden ohjeiden puolesta, mutta järkeni potkii vastaan. Ehkä olen oppimaton ja tyhmä, mutta muutama seikka minun olematonta järkeä kaihertaa. Jos ihminen on kasvanut maassa, jossa naisten asema on kulttuurillisesti huomattavasti huonompi kuin täällä kotimaassani ja jos ihminen on viettänyt herkimmät lapsuusvuotensa sodan keskellä, uskon ja luulen näillä olemattomilla tiedonrippeillä, että nämä seikat saattavat vaikuttaa ihmisen käyttäytymiseen aikuisiällä. Mitä tulee mm. naisten kohteluun, hänen täytyy olla suuremmalla todennäköisyydellä käyttäytymismalliltaan hiukan epävakaampi kuin keskiverto suomalainen. Olisi typerän sinisilmäistä olla väittämättä, etteikö nuo aikaisemmin mainitsemani olosuhteet vaikuttaisi millään tavalla hänen käyttäytymiseen. Olenko siis rasisti, jos varaudun todennäköisyyksiin nojautuen kohdatessani ihmisen, tai, sanotaan se nyt tässä suoraan: Olenko rasisti jos kehottaisin esim. tytärtäni lähtemättä Irakista tulleen pakolaismiehen mukaan baari-illan jälkeen? Sen verta ateisti ja tieteeseen nojautuja olen, että jos olen tämän todennäköisyyden vuoksi rasisti, niin sitten minä olen rasisti, koska ihminen on kohdattava yksilönä, todennäköisyydet on heitettävä roskakoriin.